

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **J.O.**, nar. xx, státní příslušnost: xx, t.č. xx, ČL, právně zastoupeného Mgr. Janem Zrnovským, advokátem se sídlem Revoluční 66, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2012, č.j. OAM-376/ZA-ZA06-PA03-2011, E. č. B001039,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2012, č.j. OAM-376/ZA-ZA06-PA03-2011, E. č. B001039 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Mgr. Janu Zrnovskému, advokátovi se sídlem Revoluční 66, Liberec, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 8 640 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 22. 12. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii ČR (dále jen „zákon o azylu“). Svě rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že na základě výpovědi žalobce a informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v M. lze v případě žalobce M. považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobcem uváděnou pohnutku vedoucí k jeho vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze dle žalovaného podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobce se nechce vrátit do M.,

kde by podle svých tvrzení mohl mít problémy s příbuznými kvůli dřívějším sporům, v České republice by chtěl zůstat se svojí u. přítelkyní, se kterou má dvě děti. Ani žalobcovy obavy z návratu však nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Obavy z jednání příbuzných nejsou skutečnostmi, které by mohly být bez dalšího podřazeny azylově relevantním důvodům. Žalobce se může obrátit na kompetentní mongolské orgány, což vyplývá i z dokumentu Oddělení zahraničních vztahů a informací Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 1. 2010, podle které je možné považovat M. za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, tedy zemi, která je schopna své občany před takovými negativními jevy ochránit. Dle tohoto dokumentu splňuje M. i přes přetrvávající nedostatky základní demokratické principy, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je také členem řady mezinárodních a regionálních organizací. Žalobcovy obavy navíc dle žalovaného postrádají věrohodnost. Žalovaný dále hodnotil žalobcovu vazbu na jeho přítelkyni a jeho syny, kteří momentálně pobývají na území České republiky. Neshledal však, že by žalobcovo odloučení od těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V zákonné lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou později doplnil prostřednictvím ustanoveného právního zástupce. Žalobce především namítal, že do doby vytvoření veřejně přístupného seznamu bezpečných zemí původu není možné postupovat dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že M. nelze za bezpečnou zemi původu považovat, neboť faktická situace v zemi je odlišná. Žalobce je přesvědčen, že za situace, která v současné době v M. panuje, mu hrozí reálné nebezpečí ohrožení života. Upozornil na fenomén krevní msty, který jako sociální norma odplaty existuje nejen v M., ale v mnoha jiných zemích, jako vžitý a užívaný způsob jednání. V neposlední řadě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně zhodnotil i existenci jeho rodinných vazeb v České republice, především skutečnost, že s přítelkyní H.M. má dvě nezletilé děti (K. narozeného v roce xx a D. narozeného v roce xx). Uvedl, že pokud s dětmi vycestuje ať už do M. nebo na U., fakticky je připraví o existenční zajištění. Upozornil také na skutečnost, že lékařská péče v České republice je na vyšší úrovni než v M., což má pro jeho blízké zásadní význam, neboť děti v prvním roce života a stejně tak jejich matky jsou nejohroženější z hlediska možného onemocnění.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, navrhl žalobu zamítnout. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Zopakoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce přijel do České republiky v roce 2006 na základě pracovního víza s platností na jeden rok, které si na základě pracovních smluv prodlužoval. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až 22. 12. 2011, poté co mu bylo uděleno správní vyhoštění a skončila platnost posledního víza. Žalovaný dále konstatoval, že při svém pobytu v České republice měl žalobce opakovaně potíže s českými státními orgány. Pokud jde o rodinné vazby žalobce, žalovaný uvedl, že pokud má žalobce zájem žít ve společném svazku se svou přítelkyní a svými dětmi, není nutné, aby tomu bylo bezvýhradně na území České republiky. Lze najít místo, kde budou mít všichni legální pobyt, tedy prostředí, které nemůže přinést žádnou neočekávanou překážku pro jejich další soužití.

Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že žalobce při jednotlivých pohovorech neuplatnil žádné námitky ani návrhy a nezpochybnil ani použité informace o zemi původu. Závěrem pak žalovaný poukázal na konstantní hodnocení M. a jako bezpečné země původu v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ve věci proběhlo dne 23. 10. 2012 ústní jednání, při kterém žalobce uvedl, že by zde velmi rád zůstal, je připraven dodržovat všechny zákony České republiky. Právní zástupce žalobce zdůraznil zejména žalobcovy pevné rodinné vazby, které v České republice má a na které by měl být brán zřetel. Žalovaný setrval na správnosti napadeného rozhodnutí. Při jednání byl proveden důkaz čtením zprávy Ministerstva zahraničí USA z 8. 4. 2011 o dodržování lidských práv v M. za rok 2010, na kterou žalovaný odkazoval ve správním spise, do správního spisu však založil zprávu o rok starší, tj. o dodržování lidských práv v M. za rok 2009 z 11. 3. 2010.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části III. hlavy II., dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o azylu se bezpečnou zemí původu rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, v němž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Podle obsahu správního spisu žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 12. 2011. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem M., M. národnosti, jehovistického náboženského vyznání, a že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Prohlásil, že proti němu v M. nebylo, ani v současné době není vedeno trestní stíhání. M. opustil dne 11. 8. 2006 s platným cestovním dokladem a vízem proto, že potřeboval odjet z M. a nejlehčí způsob, jak vycestovat, bylo získat české vízum. Dle vyjádření žalobce v M. vystudoval vysokou školu, ale hrozilo mu tam nebezpečí ze strany rodiny jeho strýce, jejíž příslušníci pracují v justici a spolupracují dle vyjádření žalobce s mafií. V České republice pobýval a pracoval od srpna 2006 na různých místech jako dělník textilních společností. V letech 2010 až 2011 byl třikrát odsouzen za padělání veřejné listiny, za řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky a za maření výkonu úředního rozhodnutí. Je svobodný, s družkou H.M. má dva syny (K., nar. xx a D., nar. xx), všichni mají státní příslušnost Ukrajiny. Jeho družka rovněž požádala v České republice jménem svým i svých dvou synů o udělení mezinárodní ochrany. V případě návratu do M. se žalobce obává,

že by mohl být zavražděn, nebo zatčen. Ve vlastnoručně psaném prohlášení shora uvedené skutečnosti zopakoval. Shodné skutečnosti uvedl i při pohovoru dne 1. 11. 2011. Při tomto pohovoru dále konstatoval, že příčinou jeho potíží v M. je msta, neboť jeho rodina nepomohla jeho strýci, který byl v roce 1994 odsouzen k trestu smrti za vraždu jeho mladší sestry. Synové tohoto strýce dle tvrzení žalobce pracují u policie i v justici a mají tudíž značný vliv. O mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu do České republiky proto, že měl v plánu zde řádně pracovat, platit daně a získat trvalý pobyt. V doplňujícím pohovoru ze dne 26. 3. 2012 upřesnil, že se do problémů dostal poté, co dostal správní vyhoštění. Uvedl, že se zdržuje v ČL, jeho družka se syny žije v Plzni.

Žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta s odkazem na § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle nějž se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná. K tomuto důvodu pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 (1749/2009 Sb. NSS), v němž konstatoval, že „*institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země (...) Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“

Žalovaný na základě dokumentu Oddělení zahraničních vztahů a informací Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2010 ohodnotil M. jako bezpečnou zemi původu. Zabýval se rovněž otázkou, zda tomu v případě žalobce není jinak, dospěl však k závěru, že nikoliv. Sám žalobce totiž při pohovoru uvedl, že do České republiky přicestoval již v roce 2006 na základě pracovního víza, chtěl zde pracovat a získat trvalý pobyt. Pracovní vízum udělené na jeden rok si na základě pracovních smluv prodlužoval a pracoval na různých místech jako dělník textilních společností. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 22. 12. 2011, poté co mu bylo uloženo správní vyhoštění a skončila platnost posledního víza. Obavy z jednání příbuzných, které žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany popisoval, žalovaný nepovažoval za skutečnosti, které by mohly být bez dalšího podřazeny azylově relevantním důvodům. Žalovaný upozornil na časovou nesourodost žalobcových tvrzení i jejich celkovou nevěrohodnost. Z uvedeného žalovaný dovodil, že je evidentní, že žalobce svou vlast neopustil z žádného z azylově relevantních důvodů a že mu zde nehrozí, že utrpí vážnou újmu. V případě proti právního jednání namířeného proti jeho osobě se žalobce může obrátit na kompetentní orgány. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje. K popravě žalobcova strýce mělo dojít v době, kdy bylo žalobci dvanáct let, M. se rozhodl opustit ve věku dvaceti čtyř let, poté co vystudoval vysokou školu. Tehdy měly dle jeho tvrzení začít problémy s jeho bratranci. Toto tvrzení považuje i krajský soud za účelové, neboť nepovažuje za logické, že by se mu bratranci začali mstít po dvanácti letech, když jak sám uváděl, do té doby studoval a žádné potíže neměl. Svá tvrzení žalobce navíc ničím nedoložil. I kdyby však jeho tvrzení byla alespoň z části pravdivá, bylo by třeba takovou situaci hodnotit jako problém se soukromou

osobou. Azylovou irrelevantnost problémů se soukromými osobami, pokud v azylovém řízení nebyla vyvrácena možnost stěžovatele domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, podle něhož *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny,“* nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36, podle kterého *„jednání soukromých osob, resp. vyhrožování ze strany soukromých osob, nelze samo o sobě považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.“*

Pokud jde o hodnocení M. jako bezpečné země původu, žalovaný odkázal na dokumentu Oddělení zahraničních vztahů a informací Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 1. 2010. Tento dokument respektuje i dosavadní rozhodovací praxe soudů včetně Nejvyššího správního soudu bez ohledu na skutečnost, že dosud neexistuje veřejně přístupný seznam bezpečných zemí původu. Situaci v zemi původu žalobce žalovaný přitom hodnotil i na základě Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v M. za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011 (také obsah této zprávy potvrzuje závěr o charakteru M. jako bezpečné země původu ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona o azylu, když v této zprávě je mimo jiné uvedeno, že vláda celkově respektovala lidská práva svých občanů, neobjevily se žádné zprávy o tom, že by se vláda nebo pracovníci státních orgánů dopustili svévolných nebo nezákonných zabití ani zprávy o případech osob, které by zmizely z politických důvodů, přičemž zákon zaručuje svobodu projevu a tisku a vláda tato práva v praxi obecně respektovala, v zemi také působí bez rušivých zásahů ze strany vlády řada domácích i mezinárodních skupin zabývajících se lidskými právy). Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nezpochybnil věrohodnost podkladů, na základě kterých žalovaný M. za bezpečnou zemi původu považuje, ani nebyl schopen doložit, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Skutečnost, že žalobce má v České republice družku a dva syny by teoreticky mohla být důvodem k udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Také ve vztahu k této námitce lze odkázat na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 39. V nich se Nejvyšší správní soud vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není žalobcův případ. Ten by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi. Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života (žalobce ani v České republice se svou družkou a dětmi nežije ve společné domácnosti), je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8

Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu. V případě žalobce je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. S ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v České republice, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život.

Pokud se žalobce dovolává vyšší úrovně zdravotní péče v České republice, je třeba konstatovat, že tuto námitku vznáší ve vztahu ke své přítelkyni a svému mladšímu synovi, kteří se však nacházejí v samostatném azylovém řízení.

Na závěr považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož předpisu. Institut mezinárodní ochrany proto nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej tedy využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna v souladu s § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za tři úkony právní služby, tj. převzetí zastoupení, podání ve věci samé a účast na jednání před soudem ve výši 6 300 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za tři úkony právní služby, ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce žalobce je plátcem DPH, o čemž předložil potvrzení, byla odměna zástupce žalobce navýšena o DPH ve výši 1 440 Kč. Zástupci žalobce tedy náleží odměna celkem ve výši 8 640 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. října 2012

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
soudkyně